

LBRIS

We know
books

Andreea Iatagan

Miko

și aventura din noaptea de Crăciun

Ilustrații:
Diana Tivu

pan
da

*Mi-e frig.
Îmi tremură coarnele,
Mi-e pleoștită blana
Și picioarele-mi sunt moi.
Mi-e frig, Miko. Mi-e tare frig.*

Rudolf și-a plâns de milă toată seara. Renul lui Moș Crăciun, mereu zglobiu și pus pe glume, se îmbolnăvise și îmbrățișa soba fierbinte din căsuța rotundă a lui Miko.

*Îmi frige nasul și s-a stins,
Nu mai e roșu și aprins,
Nu mai simt niciun miros,
Nu-mi mai e de vreun folos.*

Era prima dată când Rudolf simțea nevoia să intre în căsuța călduroasă pe care și-o construise micuța vulpe polară. Gerul nu îl deranjase până acum. Dimpotrivă. Când privea luminile colorate ale Aurorei Boreale alături de Miko, renul obișnuia să bea ceai rece, tolănit în zăpadă. Și se amuza când o vedea pe prietena lui friguroasă cum își îndeasă căciula de lână pe cap.

*Sania trebuie s-o pregătesc,
Pe Moșul să îl trezesc,
Spiridușii să-i zoresc,
Cadourile să le-ncarc,
Pe renii certăreți să-i împac.
Dar nimic nu pot să fac.*

De când răcise, Rudolf vorbea în rime caraghioase. Miko se obișnuise, numai că, de data aceasta, ceea ce spusese renul nu era amuzant deloc. Până la Crăciun mai erau doar câteva ore, iar în satul Moșului nimic nu părea să fie pregătit.

